

něho na úroku a vedlejší plnění. Zakázáno jest tuto zásadu jakýmkoli způsobem obcházeti, zejména převodem úvěru na jiný vlastní závod v zemi s vyšší sazbou (odst. 2 § 3). O případ § 5 uvedené vyhlášky tu nejde. Podle odst. 3 § 9 vyhlášky pozbývají po dobu platnosti těchto zásad účinnosti ustanovení stanov peněžních ústavů a smluv, pokud se s těmito zásadami nesrovnávají. Podle obsahu předposledního odstavce zatímního ujednání ze dne 6. září 1928 a odst. VII smlovy ze dne 15. listopadu 1928 byla v souzeném případě stanovena náhrada za poskytnutý úvěr částkou 8% a tento ujednaný úrok 8% byl postižen ustanoveními vládní vyhlášky ze dne 12. dubna 1933 č. 59 Sb. z. a n. tak, že byl snížen na výši 5 $\frac{3}{4}$ %. Srážka 2% poskytovaná věitelkou po dobu trvání služebnosti jako úplata za toto trpění není sazbou úrokovou ve smyslu tohoto nařízení, ale odškodným za újmy utrpěné poskytováním služebnosti a není vyhláškou tou dotčena. Kdyby byl názor odvolacího soudu uznán správným, mělo by to v zápětí, že by dlužník ze svého úvěru platil žalobkyni jednak 5 $\frac{3}{4}$ % úrok vládní vyhláškou jako nejvýše přípustný, jednak by jí poskytoval další výhodu bezúplatným trpěním služebnosti, takže by toto vedlejší plnění přesahovalo úrokovou míru přípustnou a tím by odporovalo právě ustanovení § 3 uvedené vyhlášky.

Čís. 15749.

Nelze povolití exekuci, podal-li dlužník proti rozsudku odvolacího soudu včasné dovolání, jež nebylo nižšími soudy odmítnuto jako nepřípustné a o němž nebylo ani nejvyšším soudem dosud rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1937, R I 1518/36.)

Prv ý s o u d povolil vymáhající straně exekuci nuceným zřízením práva zástavního. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 505, odst. 3 c. ř. s. se včasným podáním dovolání stává právní moc a vykonatelnost rozsudku v rozsahu dovolacích návrhů až do vyřízení opravného prostředku. V souzeném případě podala žalovaná proti rozsudku odvolacího soudu včasné dovolání, jež nebylo nižšími soudy odmítnuto jako nepřípustné, a nebylo o něm ani nejvyšším soudem dosud rozhodnuto. Právem proto rekursní soud vyhověl dlužníkovu rekursu a zamítl napadeným usnesením návrh vymáhajícího věřitele na povolení uhrazovací exekuce.

Čís. 15750.

Spor o náhradu nákladů, jež třetí osoba vynaložila za nemanželského otce na výživu jeho dítěte, není věcí prázdninovou.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1937, R II 526/36.)

Proti usnesení okresního soudu v T. ze dne 30. června 1936, jímž byla odmítnuta žaloba nemanželské matky proti nemanželskému otci na náhradu nákladů vynaložených za žalovaného podle § 1042 obč. zák. na nemanželské dítě, podala žalobkyně dne 27. srpna 1936 rekurs, jež prvý soud odmítl pro opožděnost. **D ů v o d y:** Zažalovaný nárok předpokládá vyživovací povinnost žalovaného a sahá tak daleko, jako jeho vyživovací povinnost (srv. Gl-U. č. 10699, 11177, rozh. č. 2963 Sb. n. s.). Tato vyživovací povinnost žalovaného plyne ze zákona (§ 166 obč. zák.). Podle § 224 č. 4 c. ř. s. jsou věcmi feriálními spory o výživné, k němuž je žalovaný povinen ze zákona. Předpis § 225, odst. 2, c. ř. s. výslovně ustanovuje, že na počátek a uplynutí lhůt ve věcech feriálních nemá vlivu, že nastaly soudní prázdniny. Usnesení ze dne 30. června 1936 bylo doručeno zástupci žalující dne 8. července 1936. Rekurs podaný proti tomuto usnesení dne 27. srpna 1936 jest proto opožděný. **R e k u r s n í s o u d** uložil prvému soudu, aby o rekursu žalobkyně podle zákona dále jednal. **D ů v o d y:** Žalobkyně uplatňuje nárok podle § 1042 obč. zák., že totiž učinila za žalovaného náklad, který podle zákona byl povinen učiniti sám. Jde tedy o nárok, jenž není uveden ani v § 224 č. 4 c. ř. s. ani v § 224 č. 3 c. ř. s.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Žalovaný zastává názor, že i spory proti nemanželskému otci o náhradu nákladů vynaložených matkou na výživu dítěte jsou feriálními věcmi podle § 224 č. 3 c. ř. s. Dovojuje to z toho, že podle ustáleného výkladu § 49 č. 2 j. n. (Sb. n. s. č. 603, 4971, 5761, 10001), uznaného nyní i ustanovením článku I č. 4 zákona ze dne 16. června 1936 č. 161 Sb. z. a n., patří tyto spory před okresní soud právě tak, jako žaloby o výživné podané přímo nemanželským dítětem. Názor ten není však správný. Nenasvědčuje mu ani vznik zákona, o který se dotčená praxe při výkladu § 49 č. 2 j. n. (Sb. n. s. 603, 5761) hlavně opírala, ani doslov § 224 č. 3 c. ř. s., ani úmysl zákonodárcův. § 49 č. 2 j. n. mluví totiž o závazcích příslušejících nemanželskému otci k matce a dítěti, § 224 č. 3 c. ř. s. však jen o nárocích příslušejících matce a dítěti podle zákona proti nemanželskému otci, čímž zjevně se myslí jen nároky nemanželské matky podle § 167 a dítěte podle § 166 obč. zák., nikoli však i náhradní nároky podle § 1042 obč. zák. Ustanovením § 49 č. 2 c. ř. s. se mělo dosáhnouti soustředění sporů o uznání otcovství a sporů o závazcích z toho plynoucích, což vyžaduje zásada procesní hospodárnosti, kdežto výjimečným předpisem § 224 c. ř. s. se podle odůvodnění vládního návrhu k zákonu č. 23/1928 Sb. z. a n. (tisk 123, str. 54) mělo urychlití řízení ve věcech uznaných zákonem za naléhavé.

Čís. 15751.

Je-li převod členských podílů stavebního družstva podle stanov se svolením představenstva družstva přípustný, lze dlužníka pod podmínkou průkazu souhlasu představenstva družstva odsouditi k tomu, aby